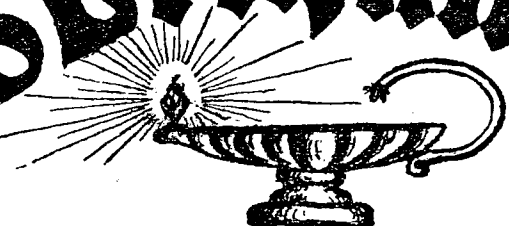

СВЪТЛИКЪ

Год. III.

Излиза периодично

1937 г.

Броя 1 лв.

Брой 5.

ЖЕТВА

... жетваритъ сж ангели. Мат. 13, 39

Минаха армиитъ на труда презъ буй-
нитъ ниви и съ пѣсни и глъчъ завър-
шиха жетвата. Жетва! Колко много
надежди, тревоги, усилия и трепетъ сж
ключени въ тая малка, незначителна
умичка! Колко силно говори Вечниятъ
резъ нея? Яки мишци сж забивали дъл-
боко въ недрата на майката земя ра-
бото. Съ мощенъ замахъ е прѣскалъ се-
якътъ семето по чернитъ бразди и следъ
ова... Къснитъ студове, сланитъ, про-
ѣтнитъ бури сж минали надъ нежната
рѣва, докато най-сетне надъ крехкитъ
тебла се залюлява класъ. Всѣки облакъ
една неизвестностъ, всѣка свѣткавица
тѣтнежъ въ далечината изпълватъ
сърдцето съ тревога. И най-сетне, въ-
ори трѣгватъ малки и голѣми, къмъ
ивитъ, да прибератъ плодътъ на тол-
ова жертви, толкова трудъ и толкова
акане... Има ли нѣщо по-мило отъ
кърцането на пълнитъ коли по праш-
ниятъ селски друмъ и морнитъ но щаст-
иви хора, които приближаватъ домътъ
и при заникъ...

Какъвъ символъ е това на нашиятъ
животъ! Колко грижи надъ люлката,

колко тревоги при най-малката настинка,
колко надежди, колко трепети буди
всѣка дума и всѣки жестъ на нашитъ
рожби! Ние ги гледаме и чакаме. Ча-
каме деньтъ, великиятъ день на жетва.
Малкото дете, юношата, младежътъ, да
почне да твори, да създава, да принася
плодъ... Драги читателю, нѣма по-го-
лѣма радостъ отъ тая; да видишъ съни-
щата си реализирани, надеждитъ си
оправдани — да жънешъ.

Нѣма обаче и по-голѣмо разочарова-
ние отъ празния класъ, отъ нивата пълна
съ къклица и бурени. Нѣма по-остра
болка отъ тая да видишъ синътъ и дъ-
щерята си пропаднали, безплодни, да се
скитатъ немили недраги. Жетвата е
велико откровение—тя ни открива какво
сме хвърлили въ чернитъ угари, какви
сж били нашитъ грижи — открива каква
е била ядката и центъра на живота ни.

Ще дойде единъ день, когато главата
ще клюмне, сърдцето ще спре, погледа
ще изгасне — ще дойде деньтъ на жет-
вата. Какво ще прибератъ небеснитъ
жетвари? Пълень класъ или бурень
достоеенъ за вѣчниятъ огънь? Нека се
огледаме въ блѣсъка на сѣрпветъ... и
нека принасяме плодъ любезний чита-
телю!

* * *

Славолюбие.

Монголцитѣ разправятъ следната басня: Две диви патици се готвѣли презъ есенята за дългия пжтъ къмъ топлитѣ страни. Една жаба почнала да се моли да взематъ и нея. Патицитѣ се съгласили при условие, че тя ще измисли нѣкакво разумно превозно средство. Жабата предложила да хване съ устата си срѣдата на една здрава трѣстика, а патицитѣ да захаятъ съ човкитѣ си краищата. Речено, сторено. Пжтешествието вървѣло доста сполучливо. Когато лѣтели надъ една група селяни, единиятъ отъ тѣхъ изказалъ очудването си отъ остроумието на животнитѣ и попиталъ другаритѣ си, на кого ли първомъ е дошла тая щастлива идея на ума.

„На мене!“ извикала жабата, отворила уста и полетѣла къмъ земята, кждето намѣрила смъртта си.

Колко хора сж паднали отъ високо, защото не сж били смирени, а сж търсили слава и похвали.

Телескопътъ

Единъ любителъ на небесниятъ сводъ, инсталиралъ на тавана въ своята кжща единъ телескопъ. За него било голѣмо удоволствие да се вира въ безкрая, въ безбройнитѣ небесни свѣтила и да се чувствува далечъ отъ прахътъ и дребнавостта на тоя свѣтъ. Когато еднажъ го посетила сестрата му, той пожелалъ да ѝ достави удоволствието и тя да се полюбува на небето, далъ ѝ ключа за тавана и ѝ обяснилъ какъ да си служи съ телескопа. Вече единъ часъ се миналъ отъ какъ сестрата била на тавана, и когато най-сетне слѣзла била запитана дали не е открила нѣщо ново, та толкова дълго се е бавила. „Разбира се че открихъ“, билъ отговорътъ, „когато погледнахъ презъ телескопа, околнитѣ кжщи се приближиха толкова много до мене, та ми се струваше, че съмъ вътре въ тѣхъ. По тоя начинъ можѣхъ да видя какво правятъ въ кухнята на Христови. Много често съмъ се чудила, защо свѣтятъ толкова късно въ кухнята... най-сетне открихъ. Представете си, толкова

богати хора, а седнали да белятъ и да режатъ едни дребни кисели ябълки за сушене. Просто невѣроятно!“ Горката жена, имала възможность да се радва на небето, а тя използвала чудниятъ инструментъ, да разгледа хорскитѣ кухни. Малко ли сж хората, които иматъ възможность да се радватъ на чудниятъ Божий свѣтъ, а вмѣсто това, тѣ прекарватъ времето си въ шпиониране и дебнене ближниятъ? Бедни и жалки невежи!

фенерътъ

Александъръ Велики ималъ обичае, когато обсаждалъ нѣкой градъ, да поставя фенеръ предъ портитѣ му и казвалъ на обсаденитѣ, че ще бждатъ помилвани, ако се предадатъ, докато горятъ фенера. Щомъ обаче се махвалъ фенерътъ, това било знакъ, че времето за милост и пощада е безвъзвратно минало.

Така и Богъ е запалилъ фенера на своята любовъ — евангелието — и казвалъ на свѣта да се предаде на Неговата воля и милосърдие. Не е далечъ времето, когато свѣтлината ще изчезне и Той ще се яви вече не като Спасителъ, а като Сждия на тоя свѣтъ! Сега е още време и за тебе да напуснешъ крепостнитѣ стени на грѣха.

Готовъ

Пастиръ Х. срещналъ веднажъ единъ отъ членоветѣ на църквата, който много рѣдко идвалъ на богослужение и го запиталъ за причината. Съ подигравателна усмивка запитаниятъ отговорилъ: „Не дѣвамъ се, че въпреки това Вие г. пастире не ще откажете да ме погребете“.

„Разбира се“ — казалъ пастирътъ — „съ удоволствие. Азъ дори имамъ текста върху който ще проповѣдвамъ при погребението Ви“. Тоя отговоръ разбира се не билъ очакванъ и затова другиятъ попиталъ кжде въ библията намира тоя текстъ. „Йовъ гл. 21 стихъ 13 — Преминаватъ днитѣ си въ блаженъ получие... и въ една минута слиза въ ада“, отговорилъ пасторътъ и подая ръжка за сбогомъ.

ХИМНИ НА СЪРДЦЕТО

*Смъртта завършва земния животъ
Задъ него ново битие настава;
И то на найитъ дъла е плодъ...
Така урече Богъ, и Богу слава.*

*Единъ е Богъ на висши небеса
Надъ волитъ е волята Му света
Тя чува се на бурята въ гласа,
И въ растенето тихо на тръвата.*

*И тя законъ е тука на свѣта,
Закона висшъ на всичкитъ закони
Противъ живота и противъ смъртта,
Най-яката е броня тя отъ брони.*

*И съ тази яка броня любовта
На подвизи се впуска вдъхновени
По бойнитъ полета на свѣта,
Отъ злото въ кръвъ невинна*

напоени.

Пенчо П. Славейковъ.

Човѣшка душа

Единъ лѣкаръ запиталъ единъ пастиръ:
„За да спасявате души ли проповѣдвате?
— „Да.“ — „Видя ли ли сте, вкусили сте,
помирисва ли ли сте нѣкога душа?“ —
„Не.“ — „Чувствували ли сте нѣкога душата?“
— „Да.“ — „Както виждате, четири
отъ пѣттѣхъ сѣтива говорятъ противъ съществува-
нето на душата,“ казалъ тържествуващъ лѣкарътъ.

Следъ това пасторътъ му задалъ нѣколко въпроса: „Вие сте човѣкъ на медицината, нали?“ — „Да.“ — „Нѣкога виждали ли сте, чули ли сте, вкусили ли сте, помирисвали ли сте болката?“ — „Не.“ — „Чувствували ли сте нѣкога болката?“ — „Разбира се.“ — „Както виждате четири отъ пѣттѣхъ сѣтива говорятъ противъ съществуването на болката и все пакъ Вие вѣрвате че болката наистина съществува; сжщо така и азъ вѣрвамъ че Вие и азъ имаме душа, която чрезъ вѣра въ Христа се спасява, или пъкъ чрезъ грѣха е осъдена на вечно проклятие.“

Трима каменодѣлци

На единъ площадъ работѣли трима каменодѣлци. Когато ги запитали какво правятъ, първиятъ отговорилъ: „Изкарвамъ си хлѣба.“ Вториятъ „Дѣламъ камъни.“ Третиятъ обаче, отговорилъ съ възторгъ: „Работя камъни за катедралата.“ Какъ различно гледали на работата си тия трима души, макаръ че тя била еднаква за всички. Но и самитъ хора сж различни и затова за едни работата е само средство за прехрана, за други работата е творчество, творението обаче не ги интересува много. Третиятъ вижда трудътъ си като частъ отъ великото творчество въ свѣта. Той дава своя приносъ за изграждане свѣтовната хармония. Не бихъ се очудилъ ако качеството на работата бжде въ зависимостъ отъ начина по който гледаме на нея. Какъ гледашъ ти на своята работа?

Пратете ни адреситъ на приятелитъ си!

Удавенъ

Единъ селянинъ, който преживѣлъ едно бурно обръщение, обичалъ често да разказва за него и да си служи съ доста силни изрази, който дразнѣли по-стари и опитни християни. Тоя усърденъ християнинъ единъ день пакъ разправялъ историята на своето обръщение предъ една група млади хора и завършилъ съ думитъ: „Съблѣкохъ стария Адамъ и го удавихъ въ морето!“ Единъ отъ по-старитъ забележалъ сухо: „И азъ опитахъ сжщото но моя Адамъ знаеше да плува!“, Има много набожни християни, които се биятъ въ гърдитъ и твърдятъ че вече сж свършили единъ пѣтъ за винаги съ грѣха. Които така говорятъ непознаватъ себе си и своята природа — грѣхътъ може плува. Ние трѣбва да водимъ една непрекъсната война съ него.

Абонамента на „Свѣтилникъ“ е 12 лева годишно.

Печатница „Изгрѣвъ“ — Варна.

Господнята молитва

Една слугиня донесла въ църковната каса една значителна сума. Когато я попитали защо дава толкова много пари, тогава тя разказала следното.

Една вечер азъ се молихъ съ молитвата „Отче Нашъ“ Когато стигнахъ до думитѣ: „Да дойде Твоето Царство. . .“ тогава внезапно разбрахъ че вече толкова често съмъ се молила съ тия думи а не съмъ сторила нищо за идването на това Царство. Отъ тогава насамъ азъ не само се молихъ но и пестѣхъ за да мога да дамъ нѣщо за идването на Божието Царство.

Какво давашъ ти за идването на Божието Царство между твоитѣ братя и сестри, между хората, които познавашъ?

Изненади

Нѣкой е казалъ: Човѣкътъ, който почва да дава десѣтъкъ отъ своитѣ приходи за Божието дѣло, ще преживѣе шестъ истински изненади.—Той ще се изненада че

1. Може да отдѣля такава сума за Божието дѣло.

2. че душевния му животъ е получилъ такава дълбочина и сила, следъ като е решилъ да дава.

3. че много лесно се справя съ своитѣ собствени задължения съ деветтѣ десети, които му оставатъ.

4. че лесно дава и по-вече отъ десѣтъка.

5. че почва разумно и точно да разпредѣля деветтѣ десети отъ приходитѣ си.

6. че толкова дълго е чакалъ и че не е почналъ по-рано да дава десѣтъкъ.

Ржката

Норманитѣ атакували Ирландия. Предводителятъ имъ съобщилъ че първиятъ който докосне съ ржката си брѣгътъ ще получи първото графство, което завоюватъ. Всички се устремили къмъ брѣга, но предъ всички се носѣла ладията на О, Нейлъ. Брѣгътъ вече билъ толкова близо че можѣлъ да се достигне, съ хвърленъ камъкъ. Внезапно единъ опасенъ конкурентъ на О, Нейлъ префучалъ край него и

застаналъ начело. Бързо решенъ О, Нейлъ поставилъ ржката си на греблото и съ бойната си брадва я отсѣкълъ и хвърлилъ на брѣга. Така той спечелилъ графството.

Само такава смелостъ и готовность за жертви могатъ и намъ да осигурятъ вечниятъ животъ и Божието Царство.

Отговорътъ

Две малки момиченца очаквали съ нетърпение излета, който недѣлното училище уреждало. Всѣки день тѣ молили се времето да бжде хубаво, но когато найсетне деньтъ дошълъ, валѣлъ проливенъ дъждъ. По-голъмото отъ тѣхъ казало съ разплакани очи: „Виждашъ ли, Богъ не отговори на молитвата ни. Напрасно се молихме.“ Малката отговорила съвсемъ спокойно: „Разбира се че отговори на молитвата, Той каза че не бива да ходимъ днесъ на излетъ.“ Това малко момиченце схванало инстинктивно една велика истина, която мнозина християни пренебрегватъ. Когато не става така, както тѣ искатъ, готови сж да обявятъ Бога за глухъ или съвсемъ да го отрекатъ. Богъ често казва и „не“. Това все пакъ е отговоръ, и нека знаемъ, че Богъ знае по-добре отъ насъ кое е полезно и кое не е за насъ.

Въ Евангелската църква

Драгоманъ 4

има следнитѣ служби:

Недѣля

10 ч. заранъ — Богослужение съ проповѣдь

11 ч. заранъ — Недѣлно училище

8 ч. вечеръ — Богослужение съ проповѣдь

Четвъртъкъ

8 ч. вечеръ — Молитвено събрание

Входъ свободенъ за всички.

Отг. редакторъ: П-ръ Г. Сивриевъ
Ал. Василевъ 6 — Варна